

- naruszenie zasady non bis in idem w związku z tym, że Komisja nie uwzględniła decyzji o zwolnieniu z grzywien, które zostały wydane w odniesieniu do skarżącej przez krajowe organy właściwe w zakresie karteli w Belgii, Luksemburgu i Niderlandach przed wszczęciem niniejszego postępowania przez Komisję;
- brak przesłanek pozwalających na stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności skarżącej i jej spółek zależnych, ponieważ sama skarżąca nie brała udziału w naruszeniach, a jej spółki zależne prowadzą działalność samodzielnie pod względem prawnym i gospodarczym i nie ma obiektywnego uzasadnienia dla rozszerzenia odpowiedzialności na skarżącą;
- nieproporcjonalny charakter kwoty podstawowej przyjętej dla obliczenia grzywny w porównaniu z rzeczywistym rozmiarem właściwego rynku;
- nieproporcjonalny charakter przelicznika odstraszaającego związany z tym, że znacznie różni się on od zastosowanego względem innych przedsiębiorstw o podobnej wielkości w podobnych sprawach rozstrzygniętych w tym samym czasie;
- brak uzasadnienia dla okoliczności obciążającej związanej z powrotem do naruszenia w kontekście obliczania grzywny z powodu błędów co do prawa w odniesieniu do poprzednich grzywien;
- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w związku z górnym limitem grzywien w wysokości 10 % obrotu przedsiębiorstwa, grzywna powinna być zostać obliczona wyłącznie na podstawie obrotu właściwych spółek zależnych;
- błędne pod względem prawnym zastosowanie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien⁽²⁾ w zakresie, w jakim nie uwzględniono we właściwy sposób zwiększenia wartości dowodów poprzez współpracę skarżącej w czterech wymienionych państwach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, str. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — KONE i In. przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/07)

(2007/C 155/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KONE Corp. (Helsinki, Finlandia), KONE GmbH (Hannover, Niemcy), i KONE BV (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: T. Vinje, solicitor, adwokaci D. Paemen, J. Schindler, B. Nijs, J. Flynn, QC i D. Scannell, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona grzywnę na KONE Corporation i KONE GmbH i nienałożenie grzywny lub niższą jej kwotę od przewidzianej w decyzji Komisji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 4 decyzji Komisji w zakresie, w jakim nakłada ona grzywnę na KONE Corporation i KONE BV i nałożenie niższej kwoty grzywny od przewidzianej w decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący, na podstawie art. 230 WE, wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome), w której skarżący wraz z innymi przedsiębiorstwami zostali obciążeni odpowiedzialnością za udział w czterech jednolitych, złożonych i ciągłych naruszeniach art. 81 ust. 1 WE polegających na podziale rynków poprzez uzgadnianie i/lub koordynację przetargów i umów dotyczących sprzedaży, instalacji, obsługi i modernizacji wind i schodów ruchomych.

Skarżący, KONE Corporation i jej spółki zależne KONE GmbH i KONE BV wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jedynie w zakresie, jakim nakłada ona grzywnę na KONE jako całość za jej udział w naruszeniach w Niemczech i Niderlandach.

W odniesieniu do naruszenia, które miało miejsce w Niemczech, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie ustaliła wysokość grzywny. Po pierwsze skarżące uważają, iż Komisja nieprawidłowo zastosowała komunikat w sprawie współpracy⁽¹⁾ z 2002 r. w zakresie, w jakim (i) powinna ona była przyznać spółce KONE zwolnienie na podstawie pkt 8 lit. b) i pkt 8 lit. a) niniejszego komunikatu; lub ewentualnie (ii) Komisja powinna była obniżyć nałożoną na skarżące grzywnę na podstawie ostatniego akapitu pkt 23 tego komunikatu.

Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja nieprawidłowo zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy artykułu 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 17 oraz artykułu 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali z 1998 r.⁽²⁾ (zwane dalej wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r.) w zakresie, w jakim Komisja (i) ustalając grzywnę nie wzięła pod uwagę rozmiaru rynku oddziaływania; i (ii) nie uwzględniła odpowiednio faktu niezakwestionowania okoliczności faktycznych przez skarżące, na co dowodem jest przyznanie jedynie 1 % obniżki z tego tytułu.

Po trzecie skarżące twierdzą, że Komisja nie zachowała podstawowych zasad prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim (i) naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań nie informując skarżących w odpowiednim terminie o niepodleganiu zwolnieniu; (ii) naruszyła zasadę równego traktowania przyznając różnicowane traktowanie skarżących znajdujących się w podobnej sytuacji; i (iii) naruszyła przysługujące skarżącym prawo do obrony odmawiając dostępu do dokumentów.

W odniesieniu do naruszenia, które miało miejsce w Niderlandach, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie odmówiła im obniżenia grzywny ustalając ją w wysokości 79 750 000 EUR. Po pierwsze skarżące wskazują, że Komisja niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie współpracy z 2002 r. w zakresie, w jakim nie obniżyła grzywny skarżących doceniając fakt, iż przedstawiły one informacje i współpracowały w ramach postępowania administracyjnego. Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja nieprawidłowo zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nie uwzględniając okoliczności łagodzących na korzyść skarżących a także nie doceniając należycie faktu niezakwestionowania przez nie okoliczności faktycznych.

(¹) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz. U. 2002 C 45, str. 3).
 (²) Dz.U. 1998 C 9, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — Lange Uhren przeciwko OHIM (graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek)

(Sprawa T-152/07)

(2007/C 155/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lange Uhren GmbH (Glashütte, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Schaeffer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniu 15 lutego 2007 r. w sprawie R 1176/2005-1;
- stwierdzenie, że przepisy art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) nie stoją na przeszkodzie publikacji wspólnotowego znaku towarowego nr 2 542 694 dla towarów z klasy 14 („luksusowe zegarki i przyrządy do mierzenia czasu; tarcze do luksusowych zegarków”);
- ewentualnie stwierdzenie, że zgłoszony do rejestracji wspólnotowy znak towarowy nr 2 542 694 — w odniesieniu do towarów z klasy 14 — nabył charakter odróżniający w drodze używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek dla towarów z klasy 14 (zgłoszenie nr 2 542 694)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony wymaganego charakteru odróżniającego;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94, jako że w oparciu o błędną analizę prawną stwierdzono, iż zgłoszony znak towarowy nie nabył charakteru odróżniającego w drodze używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Liften przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-154/07)

(2007/C 155/64)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Liften (Krimpen aan den IJssel (Niderlandy)) (przedstawiciele: adwokaci Mes O.W. Brouwer i A.C.E. Stoffer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007)512 wersja ostateczna (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi zarzuty podobne do tych podniesionych w sprawie T-144/07 ThyssenKrupp Liften Ascenseurs przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.